ARREST VAN HET HOF (Zesde kamer)

3 mei 2001 *

In zaak C-28/99,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EG-Verdrag (thans artikel 234 EG) van de Rechtbank van eerste aanleg te Gent (België), in de aldaar dienende strafzaak tegen

Jean Verdonck,

Ronald Everaert

en

Edith De Baedts,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 6 van richtlijn 89/592/EEG van de Raad van 13 november 1989 tot coördinatie van de voorschriften inzake transacties van ingewijden (PB L 334, blz. 30),

* Procestaal: Nederlands.

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Zesde kamer),

samengesteld als volgt: C. Gulmann, kamerpresident, V. Skouris, J.-P. Puissochet (rapporteur), R. Schintgen en F. Macken, rechters,

advocaat-generaal: P. Léger,
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur,

gelet op de schriftelijke opmerkingen ingediend door:

— J. Verdonck, R. Everaert en E. De Baedts, vertegenwoordigd door K. Geens, H. Gilliams, J.-M. Nelissen Grade en R. Verstringhe, advocaten,

— de Belgische regering, vertegenwoordigd door A. Snoecx als gemachtigde,

— de Nederlandse regering, vertegenwoordigd door M. A. Fierstra als gemachtigde,

— de Portugese regering, vertegenwoordigd door J. A. Texeira Santos do Rio en L. Fernandes als gemachtigden,

— de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. Tufvesson en T. van Rijn als gemachtigden,

gezien het rapport ter terechtzitting,

gehoord de mondelinge opmerkingen van J. Verdonck, R. Everaert en E. De Baedts, de Belgische regering en de Commissie ter terechtzitting van 13 juli 2000,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 12 oktober 2000,

het navolgende

Arrest

1 Bij vonnis van 27 januari 1999, ingekomen bij het Hof op 5 februari daaraanvolgend, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Gent krachtens artikel 177 EG-Verdrag (thans artikel 234 EG) drie prejudiciële vragen gesteld over de uitlegging van artikel 6 van richtlijn 89/592/EEG van de Raad van 13 november 1989 tot coördinatie van de voorschriften inzake transacties van ingewijden (PB L 334, blz. 30).

2 Deze vragen zijn gerezen in een strafzaak tegen J. Verdonck, R. Everaert en E. De Baedts (hierna: „Verdonck e.a."), die worden vervolgd krachtens de artikelen 181, 182, 183 en 189 van de wet van 4 december 1990 op de financiële transacties en de financiële markten (*Belgisch Staatsblad* van 22 december 1990, blz. 23800; hierna: „wet van 1990"), waarbij misbruik van voorkennis strafbaar is gesteld.

De gemeenschapsregeling

3 Artikel 1 van richtlijn 89/592 bepaalt:

„In deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. voorwetenschap: niet openbaar gemaakte informatie die concreet is en die betrekking heeft op een of meer emittenten van effecten of op een of meer effecten en die, indien zij openbaar zou worden gemaakt, aanwijsbare invloed zou kunnen hebben op de koers van dat effect of van die effecten;

[...]"

4 Artikel 2 van richtlijn 89/592 bepaalt:

„1. Elke lidstaat verbiedt personen die

— vanwege hun hoedanigheid als lid van de bestuurs-, leidinggevende of toezichthoudende organen van de emittent,

— vanwege hun deelneming in het kapitaal van de emittent, of

— omdat zij toegang hebben tot deze informatie vanwege de uitoefening van hun werk, hun beroep of hun functie

over voorwetenschap beschikken, voor eigen rekening of voor rekening van derden, rechtstreeks of middellijk, effecten van de emittent of van de emittenten op wie deze voorwetenschap betrekking heeft, te verwerven of te vervreemden met gebruikmaking, welbewust, van deze voorwetenschap.

2. Indien de in lid 1 bedoelde personen vennootschappen of andere rechtspersonen zijn, is het in dat lid vervatte verbod eveneens van toepassing op de natuurlijke personen die meewerken aan de beslissing de transactie voor rekening van de rechtspersonen in kwestie uit te voeren.

[...]"

5 Artikel 6 van richtlijn 89/592 bepaalt:

„Elke lidstaat kan strengere voorschriften dan die van deze richtlijn of aanvullende voorschriften vaststellen, mits deze van algemene toepassing zijn. [...]"

De Belgische regeling

6 Richtlijn 89/592 is in Belgisch recht omgezet bij de artikelen 181 tot en met 189 van de wet van 1990.

7 Artikel 181 van die wet geeft de volgende definitie van het begrip „bevoorrechte informatie":

„Voor de toepassing van dit boek wordt verstaan onder bevoorrechte informatie: de bij het publiek niet bekende informatie die voldoende duidelijk is en betrekking heeft op één of meer emittenten van effecten of van andere financiële instrumenten of op één of meer effecten of andere financiële instrumenten en die, indien zij openbaar zou worden gemaakt, een aanzienlijke invloed zou kunnen hebben op de koers van dit (deze) effect(en) of van andere financiële instrumenten.

Als bevoorrechte informatie wordt niet beschouwd de informatie waarover de holdingmaatschappijen beschikken naar aanleiding van de rol die zij spelen in het beheer van maatschappijen waarin zij een deelneming bezitten, op voorwaarde dat het niet gaat om informatie die openbaar moet worden gemaakt krachtens de wettelijke en verordeningsbepalingen betreffende de verplichtingen die voortvloeien uit de toelating van effecten tot de officiële notering aan een Effectenbeurs."

8 Artikel 182, lid 1, van de wet van 1990 luidt als volgt:

„Aan personen die:

1° op grond van hun hoedanigheid van lid van de bestuurs-, directie- of toezichtsorganen van de emittent,

2° op grond van hun deelneming in het kapitaal van de emittent,

3° of omdat zij toegang hebben tot deze informatie in de uitoefening van hun werk, van hun beroep of van hun functies,

kennis hebben gekregen van informatie waarvan zij weten of redelijkerwijze moeten weten dat zij bevoorrecht is, is het verboden voor eigen rekening of voor rekening van een derde, zowel rechtstreeks als onrechtstreeks, effecten of andere financiële instrumenten waarop deze informatie slaat, te kopen of te verkopen dan wel opdracht te geven om die te kopen of te verkopen."

9 Holdingmaatschappijen worden omschreven in artikel 1 van koninklijk besluit nr. 64 van 10 november 1967 tot regeling van het statuut van de portefeuille-maatschappijen (*Belgisch Staatsblad* van 14 november 1967, blz. 11815).

10 Volgens die bepaling worden als holdingmaatschappijen beschouwd:

„1° de vennootschappen naar Belgisch recht die participaties bezitten in een of meer Belgische of buitenlandse filialen waardoor ze, in rechte of in feite, de macht hebben om de activiteit van deze filialen te leiden, voorzover:

a) deze vennootschappen of alle dan wel sommige van hun filialen of subfilialen een beroep hebben gedaan op het publiek in België met het oog op de uitgifte of het plaatsen van hun aandelen of deelbewijzen;

b) de waarde van hun participaties in totaal ten minste vijfhonderd miljoen frank bedraagt of ten minste de helft vertegenwoordigt van hun eigen middelen;

2° de vennootschappen naar Belgisch recht die zelf of waarvan de filialen of subfilialen een beroep op het publiek in België hebben gedaan met het oog op de uitgifte of het plaatsen van hun aandelen of deelbewijzen en die filialen of subfilialen zijn van buitenlandse vennootschappen of buitenlandse instellingen welke, rechtstreeks of onrechtstreeks, in vennootschappen naar Belgisch recht participaties bezitten waarvan de waarde in totaal ten minste vijfhonderd miljoen bedraagt of ten minste de helft vertegenwoordigt van hun eigen middelen."

Het hoofdgeding en de prejudiciële vragen

11 Op 22 augustus en 10 oktober 1995 zijn in vergaderingen van de raad van bestuur van Ter Beke NV (hierna: „Ter Beke") de mogelijkheden besproken van

een overname van Chilled Food Business, een dochtermaatschappij van Unilever Belgium NV (hierna: „Unilever"). Op 14 september 1995 werd een indicatief bod gedaan en op 19 december 1995 verleende de raad van bestuur van Ter Beke zijn goedkeuring aan een aanbod tot overname van die maatschappij.

12 Op 5 maart 1996 ondertekenden Ter Beke en Unilever een intentieverklaring, die diezelfde dag bekend werd gemaakt, waarin zij de wens te kennen gaven de tussen hen lopende besprekingen op exclusieve basis voort te zetten. Na bekendmaking van deze intentieverklaring steeg de koers van het aandeel Ter Beke tussen 5 en 18 maart 1996 met 15,3 % van 2 800 BEF tot 3 230 BEF.

13 Op 14 mei 1996 ondertekenden Ter Beke en Unilever de koopovereenkomst betreffende Chilled Food Business.

14 Blijkens het verwijzingsvonnis hebben Verdonck e.a. zitting in de raad van bestuur van Ter Beke en is Verdonck tevens lid van het directiecomité van Ter Beke. Tussen 6 en 8 februari 1996 plaatsten Verdonck e.a. beursorders voor aandelen Ter Beke. De aankopen werden geëffectueerd tegen een koers van 2 590 BEF.

15 Het Openbaar Ministerie stelde tegen verdachten strafvervolging in bij de Rechtbank van eerste aanleg te Gent (België), op grond dat zij, door vóór de bekendmaking van de intentieverklaring tussen Ter Beke en Unilever aandelen Ter Beke te kopen, misbruik hadden gemaakt van bevoorrechte informatie en aldus de artikelen 181, 182, 183 en 189 van de wet van 1990 hadden overtreden.

16 Verdonck e.a. hebben als verweer onder meer aangevoerd, dat de wet van 1990 in strijd is met richtlijn 89/592. Inzover de wet van 1990 het delict misbruik van voorkennis strenger definieert dan voornoemde richtlijn, doch de informatie waarover holdingmaatschappijen beschikken niet beschouwt als bevoorrechte informatie in de zin van die delictsomschrijving, druist zij in tegen artikel 6 van richtlijn 89/592, op grond waarvan de lidstaten slechts strengere voorschriften dan die van de richtlijn mogen vaststellen, indien deze van algemene toepassing zijn.

17 Van oordeel dat de uitkomst van het geding afhangt van de uitlegging van artikel 6 van richtlijn 89/592, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Gent besloten de behandeling van de zaak te schorsen en het Hof de drie volgende prejudiciële vragen voor te leggen:

„1) Laat de bepaling van artikel 6 van richtlijn 89/592/EEG van 13 november 1989 tot coördinatie van de voorschriften inzake transacties van ingewijden, luidend als volgt: ‚Elke lidstaat kan strengere voorschriften dan die van deze richtlijn of aanvullende voorschriften vaststellen, mits deze van algemene toepassing zijn [...]' toe, in de wetgeving van de lidstaat een strengere omschrijving te voorzien, doch voor een bepaalde categorie, namelijk portefeuillemaatschappijen, een specifieke uitzondering op deze strengere omschrijving te weerhouden?

2) Is de implementatie van richtlijn 89/592/EEG, in België omgezet in artikel 181 van de Wet van 4 december 1990 op de financiële transacties en de financiële markten, luidend als volgt:

‚Voor de toepassing van dit boek wordt verstaan onder bevoorrechte informatie: de bij het publiek niet bekende informatie die voldoende

duidelijk is en betrekking heeft op een of meer emittenten van effecten of van andere financiële instrumenten of op een of meer effecten of andere financiële instrumenten en die, indien zij openbaar zou worden gemaakt, een aanzienlijke invloed zou kunnen hebben op de koers van dit (deze) effect(en) of van andere financiële instrumenten.

Als bevoorrechte informatie wordt niet beschouwd de informatie waarover de holdingmaatschappijen beschikken naar aanleiding van de rol die ze spelen in het beheer van maatschappijen waarin ze een deelneming bezitten, op voorwaarde dat het niet gaat om informatie die openbaar moet worden gemaakt krachtens de wettelijke en verordeningsbepalingen betreffende de verplichtingen die voortvloeien uit de toelating van effecten tot de officiële notering aan een Effectenbeurs.

De bepalingen van dit boek zijn van toepassing op effecten en andere financiële instrumenten als bedoeld in artikel 1',

in overeenstemming met artikel 6 van deze richtlijn?

3) Indien de lidstaat richtlijn 89/592/EEG heeft omgezet zoals de Belgische wetgever in artikel 181 van de Wet van 4 december 1990 op de financiële transacties en de financiële markten, en deze omzetting strijdig zou zijn met de richtlijn, heeft dit voor gevolg dat de verzwaring geacht wordt niet

ingeschreven te zijn in de nationale wetgeving, dan wel onverkort behouden blijft, ook voor de portefeuillemaatschappijen?"

De eerste twee prejudiciële vragen

18 Met zijn eerste twee vragen, die tezamen moeten worden behandeld, wenst de verwijzende rechter te vernemen, of artikel 6 van richtlijn 89/592 aldus moet worden uitgelegd, dat het zich niet verzet tegen de toepassing van voorschriften van de wettelijke regeling van een lidstaat die wat het verbod op het gebruik van voorwetenschap betreft strenger zijn dan die van de richtlijn, maar die tegelijkertijd een bepaalde soort informatie waarover holdingmaatschappijen beschikken, uitzonderen van de daarin gegeven definitie van voorwetenschap.

19 Verdonck e.a., de Belgische en de Portugese regering en de Commissie zijn het erover eens, dat inzover de wet van 1990 niet vereist dat de ingewijde welbewust gebruikmaakt van de voorwetenschap waarover hij beschikt, en derhalve ook het niet-opzettelijke gebruik van dergelijke informatie omvat, het verbod op het gebruik van voorwetenschap stringenter is dan volgens artikel 2, lid 1, van richtlijn 89/592.

20 De meningen lopen evenwel uiteen over de vraag of de wet van 1990 in overeenstemming is met artikel 6 van richtlijn 89/592, dat strengere voorschriften dan die van de richtlijn slechts toelaat indien zij van algemene toepassing zijn.

21 Volgens Verdonck e.a. en de Portugese regering is de wet van 1990 onverenigbaar met artikel 6 van richtlijn 89/592. Zij stellen, dat de bepalingen van de genoemde wet die in het hoofdgeding aan de orde zijn en die huns inziens strenger zijn, niet van toepassing zijn op een bepaalde soort vennootschappen en derhalve niet van algemene toepassing zijn in de zin van voornoemd artikel 6.

22 De Belgische regering betoogt in wezen, dat artikel 181, tweede alinea, van de wet van 1990 niets anders doet dan voor de holdingmaatschappijen preciseren welke van de vertrouwelijke informatie waarover zij beschikken, met name over hun dochtermaatschappijen, bevoorrechte informatie is en welke niet. Inzover artikel 181 van de wet van 1990 bepaalt, dat informatie van holdingmaatschappijen die openbaar moet worden gemaakt krachtens de wettelijke en verordeningsbepalingen van het nationale recht betreffende de verplichtingen die voortvloeien uit de toelating van effecten tot de officiële notering aan een effectenbeurs, bevoorrechte informatie is, sluit het aan bij de algemene definitie van voorwetenschap in artikel 1, punt 1, van richtlijn 89/592. De informatie die volgens voornoemde nationale bepalingen openbaar moet worden gemaakt, is namelijk juist informatie die aanwijsbare invloed zou kunnen hebben op de koers van de betrokken effecten in de zin van artikel 1, punt 1, van de richtlijn.

23 Dienaangaande voert de Belgische regering aan, dat artikel 4, lid 1, 1°, van koninklijk besluit nr. 2331 van 18 september 1990 over de verplichtingen bij opneming van effecten in de eerste markt van een Belgische Effectenbeurs (*Belgisch Staatsblad* van 22 september 1990, blz. 18138), in de redactie die van kracht was ten tijde van de aan Verdonck e.a. ten laste gelegde feiten, de vennootschappen waarvan de effecten tot de officiële notering aan een effectenbeurs waren toegelaten, verplichtte „tot onmiddellijke bekendmaking van alle feiten of beslissingen waarvan zij kennis hebben die, zo zij bekend werden, de koers van hun aandelen gevoelig zouden kunnen beïnvloeden". Zij wijst erop, dat die bepaling nadien is overgenomen in koninklijk besluit nr. 1421 van 3 juli 1996 betreffende de verplichtingen inzake occasionele informatie van emittenten

waarvan de financiële instrumenten zijn opgenomen in de eerste markt en de nieuwe markt van een Effectenbeurs (*Belgisch Staatsblad* van 6 juli 1996, blz. 18700).

24 De Belgische regering voegt daaraan toe, dat bepaalde specifieke kenmerken van holdingmaatschappijen aanleiding waren voor de wetgever de definitie van voorwetenschap met betrekking tot deze vennootschappen te preciseren; die preciseringen dienen echter ter verduidelijking van de algemene definitie voor een bijzondere soort vennootschappen.

25 Subsidiair voert zij aan, dat ook al zou de definitie van voorwetenschap voor holdingmaatschappijen moeten worden geacht te verschillen van die voor andere vennootschappen, dan verliest artikel 182 van de wet van 1990 daardoor nog niet zijn algemene strekking, aangezien daarin immers het gebruik van elke bevoorrechte informatie voor het verrichten van transacties betreffende effecten of financiële instrumenten wordt verboden.

26 Meer subsidiair stelt de Belgische regering, dat indien het bepaalde in artikel 181, tweede alinea, juncto artikel 182 van de wet van 1990 als een uitzondering op een strenger voorschrift dan van richtlijn 89/592 moet worden gezien, deze uitzondering gerechtvaardigd is. Ook in de richtlijn wordt immers rekening gehouden met verschillende specifieke situaties en bepaalde categorieën personen die op de financiële markten opereren, en die buiten de werkingssfeer van de richtlijn zijn gehouden omdat anders volstrekt gangbare transacties verboden zouden zijn. Zij verwijst hierbij naar de elfde en de twaalfde overweging van de considerans van richtlijn 89/592 en naar artikel 2, lid 4, van de richtlijn. Zonder bepalingen als artikel 181, tweede alinea, van de wet van 1990 zouden de holdingmaatschappijen hun deelnemingen niet kunnen beheren. De Nederlandse regering is het op dit punt eens met de Belgische regering. Volgens beide regeringen bevinden de holdingmaatschappijen zich in een bijzondere situatie, aangezien zij op grond van de macht die zij juridisch of feitelijk over hun dochtermaatschappijen uitoefenen, per definitie over vertrouwelijke informatie

beschikken. Indien al deze informatie als voorwetenschap zou worden aangemerkt, zouden de holdingmaatschappijen hun activiteiten niet kunnen uitoefenen.

27 De Commissie betoogt, dat de uitzondering voor holdingmaatschappijen niet alleen betekent dat het verbod op het niet-opzettelijk gebruik van bevoorrechte informatie niet van toepassing is op deze categorie vennootschappen, maar ook het verbod op het welbewust gebruik van dergelijke informatie. Met andere woorden, de uitzondering voor holdingmaatschappijen wijkt af van zowel het strengere verbod van de wet van 1990 als van het verbod van richtlijn 89/592. De uitzondering in artikel 181, tweede alinea, van voornoemde wet staat evenwel juridisch los van het strengere verbod van artikel 182 van de wet van 1990, zodat die nationale bepaling van algemene toepassing blijft in de zin van artikel 6 van de richtlijn, niettegenstaande de uitzondering voor holdingmaatschappijen.

28 Om te beginnen moet worden opgemerkt, dat het Hof in het kader van artikel 177 van het Verdrag niet bevoegd is zich uit te spreken over de verenigbaarheid van een nationale bepaling met het gemeenschapsrecht of over de uitlegging van nationale wettelijke of bestuursrechtelijke regelingen. Het is wel bevoegd, de nationale rechter alle uitleggingsgegevens met betrekking tot het gemeenschapsrecht te verschaffen die hem in staat stellen deze verenigbaarheid voor de beslechting van het bij hem aanhangig geding te beoordelen (zie bijvoorbeeld arresten van 30 april 1986, Asjes e.a., 209/84—213/84, Jurispr. blz. 1425, punt 12, en 25 juni 1997, Tombesi e.a., C-304/94, C-330/94, C-342/94 en C-224/95, Jurispr. blz. I-3561, punt 36).

29 Volgens artikel 2, lid 1, van richtlijn 89/592 moeten de lidstaten personen die op grond van hun functie, hun beroep of hun deelneming in het kapitaal van een

emittent over voorwetenschap beschikken, verbieden voor eigen rekening of voor rekening van derden, rechtstreeks of middellijk, effecten van de emittent of van de emittenten op wie deze voorwetenschap betrekking heeft, te verwerven of te vervreemden met gebruikmaking, welbewust, van deze voorwetenschap.

30 Krachtens artikel 6 van richtlijn 89/592 kunnen de lidstaten onder meer strengere voorschriften dan die van de richtlijn vaststellen, mits deze van algemene toepassing zijn.

31 De Belgische regering erkent, dat de nationale wetgever met betrekking tot het verbod van artikel 2, lid 1, van richtlijn 89/592 gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om strengere voorschriften vast te stellen, en wel door de voorwaarde van een „welbewust gebruik" van voorwetenschap niet over te nemen. Artikel 182, lid 1, van de wet van 1990 verbiedt namelijk de daarin bedoelde personen die kennis hebben gekregen van informatie waarvan zij weten of redelijkerwijze moeten weten dat zij bevoorrecht is, om effecten te kopen of te verkopen waarvan de koers aanzienlijk zou kunnen worden beïnvloed door die informatie.

32 De nationale wetgever heeft daarnaast in de definitie van bevoorrechte informatie in artikel 181 van de wet van 1990 bepaalde aanvullingen opgenomen ten opzichte van de definitie van voorwetenschap in artikel 1 van richtlijn 89/592, dat spreekt van niet openbaar gemaakte informatie die concreet is en die betrekking heeft op een of meer emittenten van effecten of op een of meer effecten en die, indien zij openbaar zou worden gemaakt, „aanwijsbare invloed zou kunnen hebben op de koers van dat effect of van die effecten". Deze aanvullingen in artikel 181 van de wet van 1990 hebben echter enkel betrekking op informatie die in het bezit is van een bepaalde soort partijen op de financiële markten, te weten de holdingmaatschappijen, en hebben niet in het algemeen betrekking op

een bepaalde soort informatie die een invloed kan hebben op de koers van effecten of van andere financiële instrumenten, ongeacht de positie of de hoedanigheid van de natuurlijke of rechtspersoon die deze informatie bezit.

33 Een dergelijke bepaling kan derhalve een — met artikel 6 van richtlijn 89/592 strijdige — bijzondere regeling voor een bepaalde categorie partijen op de financiële markten inhouden, tenzij de genoemde aanvullingen moeten worden opgevat als verduidelijking van de algemene definitie van voorwetenschap voor die categorie zonder de werkingssfeer van die definitie te wijzigen.

34 Het staat aan de verwijzende rechter om uit te maken, of de aanvullingen die de wetgever in artikel 181 van de wet van 1990 heeft opgenomen met betrekking tot de informatie in het bezit van holdingmaatschappijen, gelezen in samenhang met de overige bepalingen van nationaal recht die de toepassing ervan regelen, er al dan niet toe leiden, dat de soort informatie die voor holdingmaatschappijen als voorwetenschap wordt aangemerkt, beperkter is dan de soort informatie die volgens de algemene definitie als voorwetenschap geldt. De nationale rechter zal dan kunnen vaststellen, of de holdingmaatschappijen en de personen die tot hun informatie toegang hebben, al dan niet gunstiger worden behandeld dan de andere partijen op de financiële markten ten aanzien van het verbod op het gebruik van voorwetenschap in de zin van richtlijn 89/592 en, met name, ten aanzien van de voorschriften van de wet van 1990, die strenger zijn dan die van de richtlijn.

35 Op de eerste twee vragen dient derhalve te worden geantwoord, dat artikel 6 van richtlijn 89/592 niet in de weg staat aan de toepassing van voorschriften van de wettelijke regeling van een lidstaat die wat het verbod op het gebruik van voorwetenschap betreft strenger zijn dan die van de richtlijn, mits de draagwijdte van de definitie van voorwetenschap die voor de toepassing van die wettelijke

regeling geldt, voor alle in die regeling bedoelde natuurlijke of rechtspersonen gelijk is.

De derde vraag

36 Voor het geval dat het bestaan van nationale voorschriften die strenger zijn dan die van richtlijn 89/592, onverenigbaar zou zijn met artikel 6 van die richtlijn omdat zij niet van algemene toepassing zijn, wenst de verwijzende rechter te vernemen, of die strengere voorschriften als ongeschreven moeten worden aangemerkt dan wel of zij moeten worden toegepast op alle partijen op de financiële markten, met inbegrip van diegenen waarvoor deze voorschriften volgens de onverenigbaar geachte nationale wettelijke regeling niet gelden.

37 Dienaangaande volstaat de vaststelling, dat indien de voorschriften van de wettelijke regeling van een lidstaat die strenger zijn dan die van richtlijn 89/592, onverenigbaar zijn met artikel 6 van de richtlijn, zij indruisen tegen het gemeenschapsrecht en bijgevolg op geen van de partijen op de financiële markten kunnen worden toegepast.

38 Op de derde vraag dient derhalve te worden geantwoord, dat indien nationale voorschriften onverenigbaar zijn met artikel 6 van richtlijn 89/592 omdat bepaalde natuurlijke of rechtspersonen specifiek worden vrijgesteld van een strenger verbod dan het in de richtlijn neergelegde verbod op het gebruik van voorwetenschap, de nationale rechter die strengere voorschriften buiten toepassing moet laten ten aanzien van alle personen waarop zij zouden kunnen worden toegepast.

Kosten

39 De kosten door de Belgische, de Nederlandse en de Portugese regering alsmede door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Zesde kamer),

uitspraak doende op de door de Rechtbank van eerste aanleg te Gent bij vonnis van 27 januari 1999 gestelde vragen, verklaart voor recht:

1) Artikel 6 van richtlijn 89/592/EEG van de Raad van 13 november 1989 tot coördinatie van de voorschriften inzake transacties van ingewijden, staat niet

in de weg aan de toepassing van voorschriften van de wettelijke regeling van een lidstaat die wat het verbod op het gebruik van voorwetenschap betreft strenger zijn dan die van de richtlijn, mits de draagwijdte van de definitie van voorwetenschap die voor de toepassing van die wettelijke regeling geldt, voor alle in die regeling bedoelde natuurlijke of rechtspersonen gelijk is.

2) Indien nationale voorschriften onverenigbaar zijn met artikel 6 van richtlijn 89/592 omdat bepaalde natuurlijke of rechtspersonen specifiek worden vrijgesteld van een strenger verbod dan het in de richtlijn neergelegde verbod op het gebruik van voorwetenschap, moet de nationale rechter die strengere voorschriften buiten toepassing laten ten aanzien van alle personen waarop zij zouden kunnen worden toegepast.

Gulmann Skouris Puissochet

Schintgen Macken

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 3 mei 2001.

De griffier

R. Grass

De president van de Zesde kamer

C. Gulmann